

Punkt, som ogsaa forekommer mig at fortjene Opmærksomhed, det er det sidste Udsnit af § 2 i den nugældende midlertidige Jagtlov. I det bestemmes det nemlig, at Salgstiden for skandinaviske Vildt, for Ejurer, Urfugle, Kyper og Hjæver forlænges — det er Meningen nemlig — indtil den 1ste Juni. I Jagtloven af 1ste April 1871 er Tiden til i Danmark at sælge det skandinaviske Vildt afpasset efter den svenske Jagtlov, og da den hovedsagelig kun tilsteder at fælde disse Arter af Vildt indtil den 16de Marts, saa er Tiden til at sælge det i Danmark begrænset til den 6te April, det vil sige til 3 Uger efter, at Jagttiden er udløbet. Det er jo nemlig en bekendt Sag, at der, inden denne Bestemmelse blev optagen i Jagtloven, var megen Klage fra vore Naboers Side over det Uørgelige i, at de skulde se det i urette Tid skudte Vildt hængt til Salg i Kjøbenhavns Vildtkjædere hele Sommeren igjennem. Derfor blev det ved Jagtloven af 1ste April 1871, som sagt, bestemt, at Retten til at sælge det nævnte Fuglevildt fra Norge og Sverig ophørte den 6te April. Nu er Salgstiden ved den midlertidige Lov forlænget til den 1ste Juni, og derved ere de Ulemper, de berettigede Klager, som høretes fra svensk Side, vendte tilbage, nu hænger deres i urette Tid skudte Vildt til Salg i Kjøbenhavns Vildtkjædere, ligesom det tidligere har gjort. Det forekommer mig, at disse to Punkter, som jeg har nævnt, fortjene en nærmere Overveielse. Det have de, saavidt jeg har kunnet se, ikke faaet i det andet Thing, og jeg vil derfor anse det for rigtigt at nævne disse to Poster, i alt Fald som Noget, der maa tilskynde til at gjøre Ende paa den midlertidige Tilstand, hvori vi med Hensyn til Jagten i væsentlige Punkter befinde os. — Jeg kan imidlertid ikke lade være at gjøre opmærksom paa, at der i den nuværende Jagtlov findes flere Poster, som kunde trænge til Ændringer. Om man deri vil optage den Bestemmelse, der har givet Anledning til udsørlige Forhandlinger i det andet Thing, og som blev nævnt af den høitæredede Minister, at Sagt om Søndagen skal forbydes, vil jeg henstille. Jeg skal med Fornøielse stemme derfor, og jeg vil sige, at, hvis man vil vedtage denne Bestemmelse, vil den endogsaa have større Betydning med Hensyn til Fredningen af Danmarks Vildt end alle de øvrige Bestemmelser, thi der er ikke nogen Dag, paa hvilken der ster saa store, hensynsløse Ødelæggelser af Vildt som om Søndagen. Der findes i den nuværende Jagtlov adskillige gamle Stavanker, saadanne, med hvilke Jagtloven er født. Jeg skal i saa Henseende eksempelvis nævne, at i § 2 bestemmes det saaledes, at ikke alene den Jagtberettigede, men enhver Bruger af Lovd skal have Lov til at fælde en hel Del nævnte Dyrearter og blandt dem Rovfugle uden nogen Indskrænkning. Alle Rovfugle er det altsaa tilladt at fælde paa enhver Tid efter § 2, endogsaa for

de ikke jagtberettigede Brugere. Men kommer man saa til § 11, vil man finde, at adskillige Rovfuglearter der ere fredede, og saa opstaa det Spørgsmaal, om man nu skal rette sig efter § 2 eller efter § 11. Jeg vil blive staaende ved dette ene Exempel paa, hvor mangelfuld Affattelsen er selv i saadanne Henseender, der strax falde i Øinene, og som ligesom vise sig at være urigtige, fordi de modsige hinanden. Men jeg vil ved Siden deraf fremhæve et Punkt, som har meget stor Betydning. Det blev ved Loven af 1871 ikke blot forbudt at fælde, fange og sælge visse Arter Vildt til visse Tider, men det blev tillige forbudt at falbyde og kjøbe det Vildt, som var skudt i Fredningstiden. Denne Bestemmelse har imidlertid ikke opfyldt sin Hensigt, idet det nemlig har vist sig, at der burde været tilføjet et Forbud mod at indføre Vildt og at forsende det. Overalt i Sylland navnlig høret man Klage over, at der just under den midlertidige Jagtlovs Herredømme forsendes Urfugle, Hæver og Ugerhøns med Statens Jernbaner fydpaar, for at sælges i Hamborg, og hvad navnlig den store Wildmose angaar, veed jeg med Bestemthed, at det, som der er skudt paa urette Maade i de senere Aar, sendes til Sjæring, og derfra gaar det med Statsbanen til Hamborg. Af Berlingste Tidende ser jeg, at der finder en lignende Kraft Sted paa England. Men det kan ikke nytte noget at vedtage Fredningsbestemmelser, enten ordinære eller ekstraordinære, naar man lader et saa slemt Gul til Omgaelse som dette, blive staaende aabent. Det vilde derfor være af stor Betydning, om vi fik indført i § 12 et Forbud mod ikke blot at falbyde og kjøbe, men ogsaa at forsende og indføre. Hvad Indførelsen angaar, skal jeg gjøre opmærksom paa, at man om Sommeren ved at gaa ud paa Lodboden, naar der kommer et Dampskib fra Sverig, jævnlig kan faae at se, at der indføres derfra Vildt, som ganske aabenlyst bæres igjennem Gaderne — det er der nemlig intet Forbud imod — for at affættes til Restauratørerne her. Det er skudt til urette Tid og kan ikke udhænges her i Kjøbenhavn, men det kan nok fortolkes — thi der er jo Lovd paa Vildt — og saa kan det, uden at jeg veed, at nogen Anholdelse er flet, aabenlyst bæres igjennem Gaderne til Restauratørerne og affættes der. Jeg skal blive staaende ved disse Exempler paa, hvor nødvendigt det i flere Henseender kan være at ændre Jagtloven, og kun tilføje, at der gives mange Exempler af lignende Art. Jeg veed ikke, om ærede Medlemmer erindre, at det Lovforslag, som ledte til Loven af 1ste April 1871, blev indbragt her i Thinget ved privat Initiativ; det var mig, der indbragte det; jeg forfattede Udkastet dertil. Herfra gif det over i det andet Thing og blev der underkastet en Omdannelse, som vistnok indeholdt meget Godt — det indbrømmer jeg —, men ved Siden deraf indførtes en Mængde